

Arrest

nr. 215 306 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2018 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 juni 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die op 1 augustus 2018 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.05.2018 werd ingediend door :

*N., M. A. (R.R.: ...7)
geboren te B.-L. op (...)1984
nationaliteit: Kameroen
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 10.03.2008 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 27.01.2009 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielpcedure – namelijk iets minder dan 11 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw N. F. L. (ov: ...), dewelke over een legaal verblijf beschikt (F-kaart), en dat zij samen een kind hebben, nl. N. M. A. II (ov: ...), geboren op 05.12.2017, dewelke eveneens legaal in België verblijft. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner en kind, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor zijn partner en kind onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Het feit dat zowel de partner van

betrokkene als zijn kind een legaal verblijf hebben, geven hen het recht om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Echter, dit recht houdt op geen enkele wijze een verbod in om het Belgisch grondgebied te verlaten. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie op basis van zijn relatie met mevrouw N. F. L., de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Voor wat betreft het feit dat betrokkene de nodige stappen zou hebben gezet teneinde in Oostende in het huwelijk te kunnen treden met mevrouw N. F. L., dient er opgemerkt te worden dat dit feit op zich aan betrokkene niet automatisch een recht op verblijf geeft en hem niet toelaat om de bepalingen van de Vreemdelingenwet voor wat betreft een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis naast zich neer te leggen.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)." Voor wat betreft de verwijzing naar art. 5 en art. 9 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind dient er nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner en kind onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Op die manier wordt het kind niet gescheiden van zijn ouders en worden de rechten en plichten van de ouders ten overstaan van het kind gerespecteerd.

*Tot slot dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat betrokkene op 22.01.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaar behalve de voorlopige hechtenis van 11.10.2012 tot 22.01.2013 + een geldboete van 300 euro wegens heling van voorwerpen verkregen door middel van misdrijf of wanbedrijf. Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan.
(...)"*

Op 27 juni 2018 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die eveneens ter kennis werd gebracht op 1 augustus 2018 en die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: N., M. A.

geboortedatum: (...)1984

geboorteplaats: B.-L.

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

*Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:
o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.04.2016, hem betekend op 29.04.2016.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg voortgezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"1.1

Dat nergens uit de motivering van de beslissing tot onontvankelijkheid blijkt dat het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden en (financiële en psychologische) problemen die een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor onbepaalde tijd zouden teweegbrengen in hoofde van verzoeker, verzoekers levenspartner en hun kind.

Dat verweerder op de hoogte is van verzoekers minderjarig kind in België.

Dat vaststaat dat een terugkeer van verzoeker voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst ernstige pedagogische, emotionele, psychologische en financiële schade bij verzoeker, verzoekers levenspartner en hun kind zal berokkenen.

Dat verweerder echter nalaat met de deze vaststelling rekening te houden bij het nemen van zijn beslissing.

Dat derhalve verweerdens beslissing niet getuigt van een zorgvuldig bestuur en schending inhoudt van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

1.2

Dat verweerder niet alleen naliet enig onderzoek te voeren naar de gevolgen van een terugkeer van verzoeker naar Kameroen voor onbepaalde duur op pedagogisch, menselijk en financieel vlak voor zijn levenspartner en hun kind. Bovendien liet verweerder na enige afweging door te voeren tussen de "verplichting" in hoofde van verzoeker om voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst terug te keren (teneinde aldaar een aanvraag voor een toelating tot verblijf te bekomen) en de ernstige schade welke bij een verwijdering verzoekers levenspartner en hun kind in België zullen lijden.

Dat immers niet vergeten mag dat verzoekers levenspartner pas op 5 december 2017 bevallen is van hun eerste kindje en dat het kind slechts 8 maanden oud is.

1.3

Dat de noodzaak in hoofde van verzoeker om voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst terug te keren niet opweegt tegen de ernstige emotionele, pedagogische en financiële schade welke verzoeker, zijn levenspartner en hun kind zullen lijden ingevolge het feit dat verzoeker niet aan de slag kan in België en geen inkomsten uit tewerkstelling in België zal kunnen bekomen. Immers verzoeker dient voor onbepaalde tijd naar Kameroen terug te keren. Evenmin zal verzoeker niet langer meer kunnen instaan voor de zorg van hun kind wanneer zijn levenspartner uit werken is (cf. stuk 2, loonfiche).

Dat verweerder echter heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat een eventuele tewerkstelling van verzoeker in Kameroen, waar de lonen veel lager zijn dan in België, onvoldoende inkomsten zal opbrengen om mede in het levensonderhoud van hemzelf, zijn levenspartner en hun kind in België te voorzien.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel nu er geen enkele afweging door verweerder is gebeurd.

1.4

Dat overeenkomstig het artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En het artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

" Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende".

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en aan de motiveringsplicht. Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige afdoende motivering te geven waarom verzoekers minderjarig kind en verzoekers levenspartner in België niet zouden volstaan om redelijkerwijze te rechtvaardigen dat verzoeker zijn aanvraag voor verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

3.1.1. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel duidelijk blijkt dat dit middel enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 27 juni 2018 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens concreet toegelicht waarom hij meent dat uit de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de in de eerste bestreden beslissing voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn. Immers worden in de eerste bestreden beslissing alle gegevens die in de verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheden werden naar voor geschoven, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze besproken. De verzoeker houdt ook onterecht voor dat de gemachtigde nagelaten zou hebben om ook maar enige afdoende motivering te geven waarom zijn partner en minderjarig kind in België niet zouden volstaan om te rechtvaardigen dat de aanvraag bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats in België wordt ingediend. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent immers als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw N. F. L. (ov: ...), dewelke over een legaal verblijf beschikt (F-kaart), en dat zij samen een kind hebben, nl. N. M. A. II (ov: ...), geboren op 05.12.2017, dewelke eveneens legaal in België verblijft. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner en kind, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor zijn partner en kind onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Het feit dat zowel de partner van betrokkene als zijn kind een legaal verblijf hebben, geven hen het recht om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Echter, dit recht houdt op geen enkele wijze een verbod in om het Belgisch grondgebied te verlaten. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie op basis van zijn relatie met mevrouw N. F. L., de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Voor wat betreft het feit dat betrokkene de nodige stappen zou hebben gezet teneinde in Oostende in het huwelijk te kunnen treden met mevrouw N. F. L., dient er opgemerkt te worden dat dit feit op zich aan betrokkene niet automatisch een recht op verblijf geeft en hem niet toelaat om de bepalingen van de Vreemdelingenwet voor wat betreft een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis naast zich neer te leggen.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3

van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).” Voor wat betreft de verwijzing naar art. 5 en art. 9 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind dient er nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner en kind onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Op die manier wordt het kind niet gescheiden van zijn ouders en worden de rechten en plichten van de ouders ten overstaan van het kind gerespecteerd.”

De verzoeker toont niet aan waarom deze uitgebreide motivering, gelet op de gegevens van de aanvraag en gelet op de toepasselijke wettelijke bepaling (artikel 9bis van de vreemdelingenwet), niet zou volstaan om de redenen te kennen waarom het gegeven dat de verzoeker een kind en partner heeft in België, niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

3.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laten de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de beslissing en de feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

Het onderzoek betreffende de hierboven genoemde beginselen van behoorlijk bestuur dient te worden gevoerd in het licht van de wettelijke bepalingen die in de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn, dit is *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager(s) naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dit neemt echter niet weg dat de bewijslast met betrekking tot het aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, op de aanvrager(s) zelf rust.

De gemachtigde oordeelde in de voorliggende zaak dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat de verblijfsaanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoeker betoogt dat de gemachtigde naliet om een onderzoek te voeren omtrent de pedagogische, emotionele, psychologische en financiële schade die aan hemzelf, zijn partner en hun kind, zal worden berokkend bij een terugkeer voor onbepaalde tijd naar het land van herkomst, teneinde aldaar de aanvraag voor een toelating tot verblijf te bekomen. Evenmin zou rekening gehouden zijn met het gegeven dat een eventuele tewerkstelling in Kameroen, gelet op de lage lonen aldaar, onvoldoende inkomsten zal opbrengen om in verzoekers levensonderhoud en dat van zijn partner en kind te voorzien. Ook zou de verzoeker niet langer kunnen instaan voor de zorg van het kind wanneer diens levenspartner uit werken is.

De Raad stelt dienaangaande vast dat de verzoeker in zijn betoog geheel abstractie maakt van de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing, alsook van hetgeen hijzelf in zijn aanvraag naar voor heeft gebracht.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, bevat de eerste bestreden beslissing wel degelijk een afweging tussen de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en de gevolgen voor de verzoeker, zijn partner en gezin. De gemachtigde motiveert immers dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn

partner en kind, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Bovendien merkt de gemachtigde tevens op dat de verzoeker niet aantoonbaar dat het voor zijn partner en kind onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten, terwijl het legaal verblijf van verzoekers partner en kind geen enkel verbod met zich meebrengt om het grondgebied te verlaten. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze afweging niet deugdelijk zou zijn of dat zij strijdig zou zijn met de stukken van het administratief dossier.

Waar de verzoeker stelt dat geen onderzoek werd gevoerd naar de emotionele, pedagogische, psychologische en financiële schade bij hemzelf, zijn partner en hun kind en waar de verzoeker aangeeft dat geen rekening werd gehouden met de onmogelijkheid om verder de zorg voor zijn kind op zich te nemen (wanneer zijn partner uit werken is), alsmede met de lage lonen in Kameroen die hem niet zouden toelaten in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien, merkt de Raad op dat de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier deze elementen in zijn verblijfsaanvraag van 7 mei 2018 niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheden die hem zouden verhinderen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. De Raad herhaalt dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op de aanvrager zelf rust. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing en in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gaan de onderzoeks- en motiveringsplicht van de gemachtigde dan ook niet verder dan te onderzoeken en te motiveren waarom de in de aanvraag naar voor geschoven elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Hoewel het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, moet worden benadrukt dat het de aanvrager is van een vergunning (in voorliggende zaak van een aanvraag om machtiging tot verblijf) die zelf alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt *in casu* dus evenzeer ten aanzien van de verzoeker zelf (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het is aan de verzoeker om, wanneer hij in België een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis van de vreemdelingenwet indient, in deze aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, en de door hem ingeroepen omstandigheden ook concreet aan te tonen. Het kwam de verzoeker aldus toe om in zijn aanvraag zelf om aan te tonen wat de concrete, schadelijke gevolgen zijn op emotioneel, psychologisch, financieel, pedagogisch en praktisch gebied voor hemzelf, zijn partner en hun kind wanneer de aanvraag ingediend zou worden in het land van herkomst. Aangezien de verzoeker hiertoe in gebreke bleef, rust op de gemachtigde geenszins de verplichting om het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet derhalve worden vastgesteld dat de verzoeker niet aantoonbaar dat de motieven van de eerste bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel werd niet aangetoond. De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde een kennelijke beoordelingsfout zou hebben begaan bij het onontvankelijk verklaren van de betreffende verblijfsaanvraag.

3.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 5, 9 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de zorgvuldigheidsplicht en van de (formele) motiveringsplicht.

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat er in casu geen schending is van het art. 8 EVRM zonder enige afdoende motivering.

Dat in casu door verweerder geenszins werd rekening gehouden met de aanwezigheid in België van verzoekers minderjarig kind en van verzoekers levenspartner.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveerde waarom een terugkeer van verzoeker naar haar land van herkomst voor onbepaalde tijd geen schending zou uitmaken van het art. 8 EVRM.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van het art. 8 EVRM.

2.2

Verzoeker meent dat de rechten van het kind in alle omstandigheden dient te primeren, dat de verantwoordelijkheid, de rechten en de plichten van de ouders dient gerespecteerd te worden, dat het kind niet mag gescheiden worden van zijn ouders en dat er sprake dient te zijn van een gezamenlijke verantwoordelijkheid van de ouders voor hun kinderen.

Wanneer er sprake is van minderjarige kinderen dienen de art. 3, 5, 9 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind door verweerder gerespecteerd te worden en kan geenszins verzoeker gedwongen worden voor onbepaalde tijd van haar minderjarig kind gescheiden te worden.

Evenmin kan de vader voor onbepaalde tijd van zijn minderjarig kind gescheiden worden.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveerde waarom een terugkeer van verzoeker naar haar land van herkomst voor onbepaalde tijd geen schending zou uitmaken van de art. 3, 5, 9 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind. Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van de art. 3, 5, 9 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind.

De motivering van verweerder dat verzoekers levenspartner en zijn kind niet aantonen dat zij onmogelijk verzoeker kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst houdt geen rekening met de tewerkstelling van verzoeksters levenspartner in België en haar noodzaak om in hun levensonderhoud te voorzien (cf. stuk 2).”

3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een

ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is dan ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en hun minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het EHRM verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “*gezinsleven*”. Dat de verzoeker een gezin vormt met zijn partner en hun kind, wordt in de eerste bestreden beslissing echter niet betwist.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekers situatie *in casu* een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. De verzoeker beschikte, voorafgaand aan zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers niet over een verblijfsrecht in België dat hem feitelijk tot het handhaven van zijn gezins- en/of privéleven in België. In dergelijke omstandigheden dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM te gebeuren. Het EHRM is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat, *quod in casu*.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven met zijn partner en hun kind.

In de eerste bestreden beslissing wordt immers als volgt gemotiveerd:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner en kind, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor zijn partner en kind onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Het feit dat zowel de partner van betrokkene als zijn kind een legaal verblijf hebben, geven hen het recht om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Echter, dit recht houdt op geen enkele wijze een verbod in om het Belgisch grondgebied te verlaten. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie op basis van zijn relatie met mevrouw N. F. L., de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.”

In casu heeft de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing derhalve geoordeeld dat de verzoeker de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden, die hem verhinderen de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, niet aannemelijk heeft gemaakt. De gemachtigde stelde hierbij onder meer vast dat de verzoeker niet had aangetoond dat zijn partner en kind hem niet kunnen vergezellen naar het land van herkomst. Dit impliceert meteen dat werd vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden, al dan niet tijdelijk en in afwachting van het resultaat van een eventuele aanvraag voor een humanitair visum, in toepassing van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, of van een aanvraag om toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Aangezien de verzoeker in zijn verblijfsaanvraag geenszins heeft aangevoerd dat zijn partner dient te werken om in haar levensonderhoud te voorzien, kon de verzoeker hieromtrent geen onderzoek, noch motivering verwachten.

Het gezinsleven van de verzoeker met zijn partner en hun kind werd aldus in de beoordeling betrokken en maakte het voorwerp uit van een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoeker, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De belangenafweging waartoe de gemachtigde is overgegaan in het kader van artikel 8 van het EVRM ligt in de lijn van de rechtspraak van het EHRM, waarin wordt benadrukt dat het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Daaruit volgt dat in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, tezamen met het onontvankelijk verklaren van deze aanvraag, de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt is tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In casu heeft de gemachtigde geoordeeld, op basis van de elementen die hem werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag van 7 mei 2018, dat er in verzoekers geval enkel sprake is van een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving zodat de verplichting om tijdelijk terug te keren om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verzoeker toont het tegendeel niet concreet aan. Met zijn vage betoog maakt de verzoeker geenszins aannemelijk dat de tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een passende aanvraag (cf. EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101) in zijn concreet geval de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- en privéleven zou schenden.

De verzoeker toont evenwel op geen enkele wijze aan dat de tijdelijke terugkeer zijn privé- en/of gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake is van een wanverhouding tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat bij het doen naleven van de geldende verblijfsreglementering. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch van een gebrek aan motivering of zorgvuldige feitenvinding in dit verband.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht of van de motiveringsplicht kan op dit punt niet worden aangenomen.

3.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3, 5, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad op dat de genoemde artikelen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

De Raad wijst er voorts op dat omtrent het belang van verzoekers kind als volgt wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing:

“Wat het aangehaalde art. 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).” Voor wat betreft de verwijzing naar art. 5 en art. 9 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind dient er nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner en kind onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Op die manier wordt het kind niet gescheiden van zijn ouders en worden de rechten en plichten van de ouders ten overstaan van het kind gerespecteerd.”

De verzoeker toont op geen enkele wijze aan waarom deze concrete motivering niet afdoende zou zijn. In zijn betoog maakt de verzoeker volledig abstractie van het motief dat hij niet heeft aangetoond dat het voor zijn partner en kind onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing inzake de verblijfsaanvraag af te wachten, waardoor het kind niet gescheiden wordt van zijn ouders. De verzoeker toont op geen enkele wijze concreet aan waarom hij, in weerwil van deze duidelijke motieven, zou gedwongen worden om voor onbepaalde tijd te worden gescheiden van zijn kind.

Een schending van de zorgvuldigheids- of motiveringsplicht is op dit punt niet aangetoond.

3.2.3. Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In een derde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.

De verzoeker betoogt in zijn derde middel het volgende:

“Dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dat verzoeker echter onmogelijk kan terugkeren naar de Engelstalige regio (de provincies Noordwest en Zuidwest) van Kameroen, waarvan verzoeker en zijn levenspartner afkomstig zijn, nu deze in de greep is van een dodelijke spiraal van geweld en massale vlucht van de Engelstalige bevolking ingevolge het gewapend onafhankelijkheidsstreven en de bloedige onderdrukking ervan door de Kameroense veiligheidsdiensten (cf. The guardian, dd. 30.05.2018: 'This is a genocide': villages burn as war rages in blood-soaked Cameroon³ en Amnesty International dd. 11.06.2018, “Cameroon: Anglophone regions gripped by deadly violence⁴) (cf. stukken 4 en 5).

Dat een terugkeer van verzoeker naar Kameroen dan ook schending uitmaakt van het art. 3 EVRM.

Dat geenszins door verweerder voorafgaandelijk een onderzoek werd uitgevoerd naar de levensomstandigheden in verzoekers land van herkomst alvorens verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht.”

3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de vreemdeling toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten, aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat niet. Een blote bewering of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoeker stelt dat hij onmogelijk kan terugkeren naar de Engelstalige regio (de provincies Noordwest en Zuidwest) van Kameroen, waarvan hij en zijn levenspartner afkomstig zijn, nu deze in de greep is van een dodelijke spiraal van geweld ten gevolge van het gewapend onontvankelijkheidsstreven en de bloedige onderdrukking ervan door de Kameroenese veiligheidsdiensten. De terugkeer naar Kameroen zou daarom een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker verwijst hiertoe naar *online* artikelen van *The Guardian* en van *Amnesty International* van mei en juni 2018. Hiermee toont de verzoeker echter nog niet aan dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn herkomstland een ernstig en reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Immers mag niet uit het oog worden verloren dat het thans bestreden bevel werd afgegeven tezamen met de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In de voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing werd geoordeeld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen om de aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen moet dan ook worden vastgesteld dat de verzoeker niet aantoonbaar dat hij ingevolge de tweede bestreden beslissing zou moeten terugkeren naar de (Engelstalige) regio's in het herkomstland, dewelke getroffen worden door het door de verzoeker omschreven conflict. Integendeel dient de verzoeker zich slechts te begeven naar de verantwoordelijke diplomatieke post om van daaruit de geëigende procedure te volgen voor het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Aangezien de verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat het voor hem onvermijdelijk zal zijn om naar het conflictgebied in Kameroen af te reizen, maakt hij niet concreet aannemelijk dat hij in de gegeven omstandigheden in zijn land van herkomst persoonlijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

3.3.2. In de mate dat de verzoeker tevens de schending aanvoert van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, beperkt de verzoeker zich tot de bijzonder vage bewering dat de gemachtigde nagelaten heeft om voorafgaandelijk een onderzoek te voeren naar “*de levensomstandigheden in verzoekers land van herkomst*” alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Met een dermate vage kritiek, toont de verzoeker geenszins aan dat de tweede bestreden beslissing zou zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, dan wel dat zij door de gemachtigde onzorgvuldig werd voorbereid. De verzoeker toont geenszins concreet aan dat de motieven, die de tweede bestreden beslissing in feite en in rechte onderbouwen, niet zouden volstaan in het licht van de feitelijke gegevens van het dossier en in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3, van de vreemdelingenwet. In elk geval kan noch in deze artikelen, noch in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden gelezen dat de gemachtigde verplicht zou zijn om de “*levensomstandigheden*” in het land van herkomst te onderzoeken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de motiveringsplicht werd niet aangetoond.

3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE